

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

24. lipnja 2016.*

„Tužba zbog propusta, tužba za poništenje i tužba za naknadu štete – Zahtjev za pokretanje istrage zbog navodne povrede prava Unije – Odluka predsjednika EIOPA-e o nepokretanju istrage – Odluka žalbenog vijeća o odbacivanju žalbe kao nedopuštene – Rokovi za podnošenje tužbe – Akt koji se ne može pobijati – Nepoštovanje formalnih zahtjeva – Tužba koja je djelomično očito nedopuštena i djelomično očito pravno neosnovana“

U predmetu T-590/15,

Onix Asigurări SA, sa sjedištem u Bukureštu (Rumunjska), koje zastupa M. Vladu,

tužitelj,

protiv

Europskog nadzornog tijela za osiguranje i strukovno mirovinsko osiguranje (EIOPA), koje zastupaju C. Coucke i S. Dispiter, u svojstvu agenata, uz asistenciju H.-G. Kammana, *avocat*,

tuženik,

povodom, s jedne strane, zahtjeva koji se temelji na članku 265. UFEU-a i kojim Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni (IVASS, talijansko tijelo za nadzor sektora osiguranja) traži utvrđenje da je EIOPA nezakonito propustila donijeti odluku protiv pogrešne primjene odredbi članka 40. stavka 6. Direktive Vijeća 92/49/EEZ od 18. lipnja 1992. o usklađivanju zakona i drugih propisa koji se odnose na izravno osiguranje osim životnog osiguranja te kojom se izmjenjuje Direktiva 73/239/EEZ i Direktiva 88/357/EEZ (Treća direktiva o neživotnom osiguranju, SL 1992., L 228, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 30.), i, podredno, zahtjeva koji se temelji na članku 263. UFEU-a i kojim se traži poništenje odluke predsjednika EIOPA-e EIOPA-14-267 od 6. lipnja 2014. o pokretanju istrage na temelju članka 17. Uredbe (EU) br. 1094/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o osnivanju Europskog nadzornog tijela (Europsko nadzorno tijelo za osiguranje i strukovno mirovinsko osiguranje), o izmjeni Odluke br. 716/2009/EZ i o stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2009/79/EZ (SL 2010., L 331, str. 48.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 10., svezak 5., str. 147.), te odluke žalbenog vijeća BOA 2015 001 od 3. kolovoza 2015. o odbacivanju kao nedopuštene žalbe koju je podnijelo društvo Onix Asigurări na temelju članka 60. Uredbe br. 1094/2010, i, s druge strane, zahtjeva koji se temelji na članku 268. UFEU-a i kojim se traži naknada štete koju je tužitelj navodno pretrpio zbog gore navedenog propusta i zbog donošenja tih odluka,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

u sastavu: M. E. Martins Ribeiro (izvjestiteljica), predsjednica, S. Gervasoni i L. Madise, suci,

* Jezik postupka: rumunjski

tajnik: E. Coulon,

donosi sljedeće

Rješenje

Pravni okvir

- 1 Europsko nadzorno tijelo za osiguranje i strukovno mirovinsko osiguranje (EIOPA) osnovano je Uredbom (EU) br. 1094/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o izmjeni Odluke br. 716/2009/EZ i o stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2009/79/EZ (SL 2010., L 331, str. 48.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 10., svezak 5., str. 147.)
- 2 U skladu s člankom 1. stavcima 2. i 3. Uredbe (EU) br. 1092/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o makrobonitetnom nadzoru financijskog sustava Europske unije i osnivanju Europskog odbora za sistemske rizike (SL 2010, L 331, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 10., svezak 3., str. 202.), EIOPA je dio Europskog sustava financijskog nadzora (ESFS), čija je svrha osiguranje nadzora nad financijskim sustavom Unije.
- 3 ESFS obuhvaća i druga dva europska nadzorna tijela, odnosno Europsko nadzorno tijelo za bankarstvo (EBA), osnovano Uredbom (EU) br. 1093/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010., kojom se izmjenjuje Odluka br. 716/2009/EZ i stavlja izvan snage Odluka Komisije 2009/78/EZ (SL 2010., L 331, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 12., str. 80.), i Europsko nadzorno tijelo za vrijednosne papire i tržišta kapitala (ESMA), osnovano Uredbom (EU) br. 1095/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 24. studenoga 2010. o izmjeni Odluke br. 716/2009/EZ i stavljanju izvan snage Odluke Komisije 2009/77/EZ (SL 2010, L 331, str. 84.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 4., str. 241.). Osim toga, čine ga Zajednički odbor europskih nadzornih tijela, kao i nadležna ili nadzorna tijela u državama članicama.
- 4 Člankom 1. stavkom 2. Uredbe br. 1094/2010 određeno je da EIOPA djeluje u okviru ovlaštenja dodijeljenih tom uredbom te unutar područja primjene akata iz te odredbe, osobito Direktive Vijeća 92/49/EEZ od 18. lipnja 1992. o usklađivanju zakona i drugih propisa koji se odnose na izravno osiguranje osim životnog osiguranja te kojom se izmjenjuje Direktiva 73/239/EEZ i Direktiva 88/357/EEZ (Treća direktiva o neživotnom osiguranju) (SL 1992., L 228, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 9., str. 30.). U skladu s člankom 1. stavkom 6. navedene uredbe, cilj EIOPA-e je zaštititi javne interese dajući doprinos kratkoročnoj, srednjoročnoj i dugoročnoj stabilnosti i učinkovitosti financijskog sustava za gospodarstvo Unije, njene državljanke i poduzeća.
- 5 Člankom 17. Uredbe br. 1094/2010 određen je mehanizam kojim se EIOPA suočava sa slučajevima u kojima nacionalna nadležna tijela u svojoj nadzornoj praksi povređuju pravo Unije. Člankom 17. stavcima 2., 3. i 6. Uredbe br. 1094/2010 u tu je svrhu utvrđen mehanizam u tri faze. U skladu s člankom 17. stavcima 1. i 2. navedene uredbe:

„1. U slučaju da nadležno tijelo nije primijenilo akte iz članka 1. stavka 2. ili ih je primijenilo na način koji predstavlja kršenje prava Unije, uključujući regulatorne tehničke standarde i provedbene tehničke standarde utvrđene u skladu s člancima 10. do 15., posebno ako nije osiguralo da neka od financijskih institucija ispunjava zahtjeve utvrđene u navedenim aktima, [EIOPA] postupa u skladu s ovlaštenjima iz stavaka 2., 3. i 6. ovog članka.

2. [EIOPA] može istražiti navodno kršenje ili neprimjenu prava Unije, na zahtjev jednog ili više nadležnih tijela, Europskog parlamenta, Vijeća, Komisije ili odgovarajuće interesne skupine ili na vlastitu inicijativu, a nakon što je obavijestila dotično nadležno tijelo.

Ne dovodeći u pitanje ovlaštenja utvrđena člankom 35., nadležno tijelo, bez odlaganja, dostavlja [EIOPA-i] sve informacije koje smatra neophodnim za njenu istragu.”

- 6 Člankom 60. Uredbe br. 1094/2010 uređuju se tužbe koje mogu biti podnesene Žalbenom vijeću europskih nadzornih tijela (u daljnjem tekstu: Žalbeno vijeće). Tom se odredbom predviđa sljedeće:

„1. Bilo koja fizička ili pravna osoba, uključujući nadležna tijela, može uložiti žalbu protiv odluke [EIOPA-e] iz članka 17., 18. i 19. ili bilo koje druge odluke koju donese [EIOPA] u skladu s aktima Unije iz članka 1. stavka 2. koja je upućena toj osobi ili protiv odluke koja se, iako je u obliku odluke upućene drugoj osobi, izravno i pojedinačno odnosi na tu osobu.

[...]

4. Ako je žalba dopuštena, Žalbeno vijeće ispituje je li osnovana. Žalbeno vijeće poziva stranke u žalbenom postupku da, unutar utvrđenih rokova, podnesu opažanja o svojim vlastitim obavijestima ili priopćenjima drugih stranaka u žalbenom postupku. Stranke u žalbenom postupku imaju pravo na usmene izjave.

[...]”

- 7 U skladu s člankom 61. stavcima 1. do 3. Uredbe br. 1094/2010:

„1. U skladu s člankom 263. UFEU-a, pred Sudom Europske unije mogu se pokrenuti postupci kojima se osporava odluka donesena od strane Žalbenog vijeća ili [EIOPA-e], u slučaju kad ne postoji pravo žalbe pred Žalbenim vijećem.

2. Države članice i institucije Unije kao i svaka fizička ili pravna osoba mogu u skladu s člankom 263. UFEU-a pokrenuti postupak pred Sudom Europske unije protiv odluka [EIOPA-e].

3. U slučaju kad [EIOPA] ima obvezu postupiti, a ne donese nikakvu odluku, postupak za propušteno djelovanje može se pokrenuti pred Sudom Europske unije, u skladu s člankom 265. UFEU-a.”

Okolnosti spora

- 8 Tužitelj, Onix Asigurari SA, osiguravajuće je društvo osnovano u skladu s rumunjskim pravom sa sjedištem u Rumunjskoj. Obavlja svoje djelatnosti u više država članica Unije, a osobito u Talijanskoj Republici.
- 9 Odlukom od 20. prosinca 2013. Istituto per la Vigilanza sulle Assicurazioni (IVASS, talijansko tijelo za nadzor sektora osiguranja) tužitelju je na neodređeno razdoblje zabranilo da zaključuje nove ugovore o osiguranju u Italiji (u daljnjem tekstu: odluka IVASS-a). Ta je odluka, donesena u skladu s člankom 193. stavkom 4. Codice delle assicurazioni private (zakonik o privatnim osiguranjima), kojim je proveden članak 40. Treće direktive o neživotnom osiguranju, obrazložena ozbiljnom zabrinutošću IVASS-a u pogledu ugleda jedinog tužiteljevog dioničara.

- 10 Tužitelj je 5. veljače 2014. uputio dopis EIOPA-i. Tim je dopisom osobito obavijestio navedeno tijelo o odluci IVASS-a i izložio razloge zbog kojih, po njegovu mišljenju, ta odluka nije u skladu s pravom Unije. U biti je tvrdio da IVASS nije bio nadležan ocijeniti ugled njegova dioničara i da članak 40. stavak 6. Treće direktive o neživotnom osiguranju nije primjenjiv. EIOPA je prema tom dopisu postupala kao prema pritužbi podnesenoj na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010.
- 11 Nakon razmjene poruka elektroničke pošte koja se između tužitelja i EIOPA-e dogodila tijekom razdoblja između ožujka i svibnja 2014., predsjednik EIOPA-e donio je 6. lipnja 2014. dvije odluke.
- 12 S jedne strane, odlukom EIOPA-14-266 o dopuštenosti zahtjeva podnesenog na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010, tužiteljeva pritužba proglašena je dopuštenom.
- 13 S druge strane, odlukom EIOPA-14-267 o pokretanju istrage na temelju članka 17. Uredbe (EU) br. 1094/2010, predsjednik EIOPA-e odlučio je da neće pokrenuti istragu zbog povrede prava Unije koju je možda počinio IVASS (u daljnjem tekstu: odluka o odbijanju). Iz obrazloženja te odluke proizlazi da, iako u skladu s člankom 40 stavkom 6. Treće direktive o neživotnom osiguranju nadležna tijela država članica mogu donijeti hitne mjere radi sprječavanja nepravilnosti na svom državnom području, doseg i opseg te moći treba biti definiran na temelju nacionalnog prava pod nadzorom nacionalnih sudova. Osim toga, u navedenoj je odluci bilo navedeno da ne postoji nikakav razlog na temelju kojeg bi se moglo tvrditi da je IVASS povrijedio odredbe Treće direktive o neživotnom osiguranju.
- 14 Tužitelj je o tim odlukama bio obaviješten elektroničkom poštom 12. lipnja 2014.
- 15 Tužitelj je 18. lipnja 2014. uputio dopis predsjedniku EIOPA-e kao odgovor na odluku o odbijanju, tražeći ga da poništi tu odluku i pokrene istragu na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010 radi povrede prava Unije koju je počinio IVASS. Tužitelj je u biti ponovio svoje stajalište da IVASS nije bio nadležan ocijeniti ugled njegova dioničara jer su za tu ocjenu nadležna isključivo rumunjska tijela.
- 16 Tijekom razdoblja između lipnja i studenoga 2014. tužitelj i EIOPA razmijenili su nekoliko poruka elektroničke pošte. Točnije, EIOPA je elektroničkom poštom od 2. listopada 2014. odgovorila na argumente o meritumu koje je iznio tužitelj i pojasnila stajalište koje je zauzela u odluci o odbijanju. Tužitelj je odgovorio dopisom od 8. listopada 2014.
- 17 Elektroničkom poštom od 3. studenoga 2014. tužitelj je obavijestio EIOPA-u da će, ako do 15. studenoga 2014. ne dobije odgovor o otvaranju postupka na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010, pokrenuti postupak pred Sudom Europske unije u skladu s člankom 61. navedene uredbe.
- 18 U dopisu od 24. studenoga 2014. EIOPA je, upućujući na tužiteljev dopis od 8. listopada 2014., „ponovno potvrdila da se [njezino] stajalište [...] u pogledu [odluke o odbijanju] nije promijenilo”.
- 19 Tužitelj je 22. prosinca 2014. Žalbenom vijeću podnio tužbu u smislu članka 60. Uredbe br. 1094/2010. Predmet tužbe bio je „[dopis] EIOPA-e od 24. studenoga 2014. kojim se potvrđuje odluka [o odbijanju]”. U prilog svojoj tužbi, tužitelj je u biti tvrdio da je EIOPA trebala pokrenuti istragu jer je IVASS, zauzevši stajalište o ugledu njezina jedinog dioničara, povrijedio pravo Unije. Prema mišljenju EIOPA-e, IVASS je tako zadirao u ovlasti rumunjskih tijela. Osim toga, odluka IVASS-a nije mogla biti valjana utemeljena na članku 40. stavku 6. Treće direktive o neživotnom osiguranju. U prilogu podnesku podnesenom u svrhu postupka pred Žalbenim vijećem nalazio se, među ostalim, tužiteljev dopis od 18. lipnja 2014.
- 20 Odlukom od 3. kolovoza 2015. (u daljnjem tekstu: odluka Žalbenog vijeća, a zajedno s odlukom o odbijanju: pobijane odluke), Žalbeno vijeće odbacilo je tužiteljevu tužbu s obrazloženjem da je nedopuštena zato što nije usmjerena protiv akta koji ulazi u područje njegove nadležnosti. U biti je

smatralo da je dopis EIOPA-e od 24. studenoga 2014. bio akt kojim se samo potvrđuje odluka o odbijanju i da, prema tome, ne predstavlja odluku protiv koje se pred njim može podnijeti tužba. Žalbeno vijeće je nadalje primijetilo da tužitelj nije podnio tužbu protiv odluke o odbijanju i da je, u svakom slučaju, s obzirom na to da je tužba podnesena 22. prosinca 2014., tužitelj nepravodobno osporio tu odluku.

21 Tužitelj je o odluci Žalbenog vijeća bio obaviješten istog dana. Na zahtjev tužitelja u toj su odluci ispravljene materijalne pogreške, o čemu je tužitelj obaviješten 13. kolovoza 2015. Postupak i zahtjevi stranaka

22 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 12. listopada 2015. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

23 EIOPA je odgovor na tužbu podnijela tajništvu Općeg suda 18. siječnja 2016.

24 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

- utvrdi propust djelovanja EIOPA-e u smislu donošenja odluke protiv pogrešne primjene odredbi članka 40. stavka 6. Treće direktive o neživotnom osiguranju koju je počinio IVASS,
- podredno, poništi pobijane odluke,
- utvrdi odgovornost EIOPA-e za štetu koju mu je uzrokovala, s jedne strane, zbog nedonošenja odluke i, s druge strane, zbog donošenja pobijanih odluka,
- naloži EIOPA-i snošenje troškova.

25 EIOPA od Općeg suda zahtijeva da:

- kao prvo, odbaci tužbu zbog propusta, tužbu za poništenje i tužbu za naknadu štete kao nedopuštene,
- podredno, odbije u cijelosti te tužbe kao neosnovane,
- naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

26 Na temelju članka 126. svojeg Poslovnika, kad je Opći sud očito nenadležan za odlučivanje o nekoj tužbi ili kad je tužba očito nedopuštena ili očito pravno neosnovana, Opći sud može, na prijedlog suca izvjestitelja, u svakom trenutku odlučiti obrazloženim rješenjem, bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.

27 U ovom slučaju Opći sud na temelju sadržaja spisa ocjenjuje da je stvar dovoljno razjašnjena i odlučuje donijeti odluku bez poduzimanja daljnjih koraka u postupku.

Zahtjev za utvrđenje propusta

28 Tužitelj u biti od Općeg suda zahtijeva da utvrdi da je EIOPA nezakonito propustila donijeti odluku o zahtjevu za pokretanje postupka na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010. Što se tiče dopuštenosti, u tužbi je napomenuo da je rok za podnošenje tužbe predviđen člankom 265. stavkom 2. UFEU-a počeo teći 3. kolovoza 2015., datuma kada je bio obaviješten o odluci Žalbenog vijeća. Naime, samo je

tom odlukom uklonjena nesigurnost u pogledu odgovora EIOPA-e na njegov dopis od 18. lipnja 2014. kojim je EIOPA-i upućen zahtjev za donošenje odluke i pokretanje istrage o povredi prava Unije koju je počinio IVASS.

- 29 EIOPA tvrdi da je taj zahtjev nedopušten.
- 30 Valja istaknuti da se na temelju članka 61. stavka 3. Uredbe br. 1094/2010, u slučaju kad EIOPA ima obvezu postupiti, a ne donese nikakvu odluku, postupak za propušteno djelovanje može pokrenuti u skladu s člankom 265. UFEU-a.
- 31 U tom je pogledu potrebno podsjetiti da se pravni lijek predviđen člankom 265. UFEU-a temelji na ideji da nezakonito nepostupanje institucije omogućava zainteresiranim osobama da pokrenu postupak pred sudom Unije kako bi proglasio da je suzdržavanje od djelovanja protivno UFEU-u. Taj se članak odnosi na propust zbog nedonošenja odluke ili nezauzimanja stajališta, a ne zbog donošenja akta različitog od onog koji je tužitelj želio ili smatrao potrebnim (presuda od 19. studenoga 2013., Komisija/Vijeće, C-196/12, EU:C:2013:753, t. 22.; vidjeti u tom smislu i presude od 24. studenoga 1992., Buckl i dr./Komisija, C-15/91 i C-108/91, EU:C:1992:454, t. 17 i od 16. veljače 1993., ENU/Komisija, C-107/91, EU:C:1993:56, t. 10.).
- 32 U skladu s člankom 265. drugim stavkom UFEU-a, tužba zbog propusta dopuštena je samo ako je dotična institucija prethodno bila pozvana djelovati. Taj poziv instituciji da djeluje bitna je formalnost i ima takav učinak da, s jedne strane, od tada počinje teći rok od dva mjeseca u kojem je institucija dužna zauzeti stajalište i, s druge strane, da utvrdi okvir unutar kojeg će se moći podnijeti tužba u slučaju da institucija propusti zauzeti stajalište. Iako nije podvrgnut uvjetu posebnog oblika, ipak je potrebno da poziv instituciji da djeluje bude dovoljno jasan i precizan kako bi se tužena institucija konkretno mogla upoznati sa sadržajem odluke za koju se zahtijeva da je donese i kako bi bilo jasno da je cilj tog poziva prisiliti ju da se opredijeli (vidjeti presudu od 3. lipnja 1999., TF1/Komisija, T-17/96, EU:T:1999:119, t. 41. i navedenu sudsku praksu, rješenje od 27. studenoga 2012., H-Holding/Parlament, T-672/11, neobjavljeno, EU:T:2012:628, t. 12. i navedenu sudsku praksu te rješenje od 10. srpnja 2014., Kafetzakis i dr./Parlament i dr., T-38/14, neobjavljeno, EU:T:2014:685, t. 26.).
- 33 U skladu s člankom 265. drugim stavkom UFEU-a, ako u roku od dva mjeseca od poziva instituciji da djeluje dotična institucija ne zauzme stajalište, postupak se može pokrenuti u daljnjem roku od dva mjeseca. Sukladno odredbama članka 60. Poslovnika, taj se rok zbog udaljenosti mora produljiti za deset dana.
- 34 U ovom slučaju tužitelj u biti ističe da je svojim dopisom od 18. lipnja 2014. pozvao EIOPA-u da djeluje (vidjeti točku 28. ovog rješenja). Nasuprot tome, u svojim pismenima ne navodi nijedan drugi akt, eventualno noviji, kojim je pozvala EIOPA-u da djeluje niti tvrdi da je postupio na taj način.
- 35 Valja podsjetiti da je svojim dopisom od 18. lipnja 2014. tužitelj od predsjednika EIOPA-e zatražio da poništi odluku o odbijanju i pokrene istragu na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010.
- 36 Međutim, ako, s jedne strane, tužiteljev dopis od 18. lipnja 2014. treba kvalificirati kao poziv da djeluje u smislu sudske prakse navedene u točki 32. ovog rješenja, treba istaknuti da ni iz elemenata spisa ni iz navoda tužitelja ne proizlazi da je EIOPA zauzela stajalište u roku od dva mjeseca predviđenom u članku 265. UFEU-a. Stoga je po isteku tog roka, odnosno 18. kolovoza 2014., počeo teći rok za podnošenje tužbe od dva mjeseca i deset dana u kojem je tužitelj pred Općim sudom trebao pokrenuti tužbu zbog propusta. Budući da je ova tužba podnesena tek 12. listopada 2015., valja stoga utvrditi da je očito nepravodobna.

- 37 S druge strane, u svakom slučaju treba utvrditi da je EIOPA elektroničkom poštom od 2. listopada 2014. u biti odgovorila na argumente koje je tužitelj osobito iznio u svojem dopisu od 18. lipnja 2014. Ponovno je potvrdila svoje stajalište u dopisu od 24. studenoga 2014. Osim toga, tužitelj je u tom smislu u tužbi, u prikazu okolnosti spora, napomenuo da je EIOPA „pojasnila” svoje stajalište u dopisu od 2. listopada 2014. i da je „detaljno obrazložila odluku [o odbijanju]” u svojem dopisu od 24. studenoga 2014. Tako se čini da je, iako nakon isteka roka od dva mjeseca u kojem je EIOPA bila dužna zauzeti stajalište, propust koji navodi tužitelj u svakom slučaju završio. S obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 31. ovog rješenja, taj se zaključak nameće iako je EIOPA u navedenoj elektroničkoj pošti i navedenom dopisu ponovno odbila pokrenuti istragu na temelju članka 17. stavka 2. Uredbe br. 1094/2010.
- 38 Iz toga slijedi da je zahtjev za utvrđenje propusta očito nedopušten.
- 39 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentom tužitelja koji se temelji na tome da je rok za podnošenje tužbe zbog propusta počeo teći 3. kolovoza 2015., datuma kada je bio obaviješten o odluci Žalbenog vijeća. Tužitelj smatra da je tom odlukom uklonjena nesigurnost u pogledu odgovora EIOPA-e na njegov dopis od 18. lipnja 2014. (vidjeti točku 28. ovog rješenja).
- 40 U tom pogledu, s jedne strane, valja napomenuti da se argumentacija tužitelja temelji na pretpostavci da je EIOPA odgovorila na njegov dopis od 18. lipnja 2014. prije donošenja odluke Žalbenog vijeća, pri čemu je ipak potrebno pojasniti da, prema mišljenju tužitelja, taj odgovor stvara nesigurnost. Međutim, prema sudskoj praksi, odbijanje djelovanja u skladu s pozivom da djeluje podnesenim na temelju članka 265. UFEU-a predstavlja zauzimanje stajališta kojim se završava propust i koje može biti predmet tužbe za poništenje (vidjeti u tom smislu rješenje od 4. svibnja 2005., Holcim (Francuska)/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, t. 36. i navedenu sudsku praksu).
- 41 S druge strane, valja podsjetiti da su prema ustaljenoj sudskoj praksi postupovni rokovi obvezne naravi jer su uspostavljeni radi osiguranja jasnoće i sigurnosti pravnih položaja i izbjegavanja diskriminacije ili proizvoljnog postupanja pri vođenju sudskih postupaka te je na sudu Unije da po službenoj dužnosti provjeri jesu li ti rokovi poštovani (rješenje od 14. prosinca 2006., Smanor i Ségaud/Komisija, T-150/06, neobjavljeno, EU:T:2006:402, t. 14.; vidjeti u tom smislu i rješenje od 13. prosinca 2000., Sodima/Komisija, C-44/00 P, EU:C:2000:686, t. 51.).
- 42 Stoga valja utvrditi da tužitelj ne može, nakon što je pustio da protekne rok za podnošenje tužbe zbog propusta (vidjeti točku 36. ovog rješenja), imati pravo na novi rok izračunan od datuma kada je, prema mišljenju tužitelja, uklonjena nesigurnost u pogledu stajališta EIOPA-e u odgovoru na njegov dopis od 18. lipnja 2014. Još manje može slanjem EIOPA-i niza dopisa i prigovora o stajalištu koje je zauzela zaobići nedopuštenost svojeg zahtjeva za utvrđenje propusta zbog nepravodnosti i zauzimanja stajališta.
- 43 S obzirom na prethodna razmatranja, zahtjev za utvrđenje propusta treba odbaciti kao očito nedopušten.

Zahtjevi za poništenje

- 44 Potrebno je uzastopno ispitati, s jedne strane, zahtjev za poništenje odluke o odbijanju, i, s druge strane, zahtjev za poništenje odluke Žalbenog vijeća.

Zahtjev za poništenje odluke o odbijanju

- 45 U prilog zahtjevu za poništenje odluke o odbijanju, tužitelj u biti ističe jedini tužbeni razlog koji se temelji na nedostatku obrazloženja. Što se tiče dopuštenosti tog zahtjeva, u tužbi je napomenuo da je rok za podnošenje tužbe počeo teći tek 13. kolovoza 2015., datuma kada je odluka Žalbenog vijeća

postala nepromjenjiva nakon ispravka materijalnih pogrešaka. Naime, s jedne strane, postupak pred Žalbenim vijećem proveo se bez uzimanja u obzir njegova dopisa od 18. lipnja 2014. S druge strane, rok za podnošenje tužbe za poništenje odgođen je tijekom postupka pred Žalbenim vijećem.

- 46 EIOPA ističe da je zahtjev za poništenje odluke o odbijanju nedopušten. S jedne strane, taj je zahtjev podnesen prekasno. S druge strane, odluka o odbijanju ne predstavlja akt koji se može pobijati u smislu članka 263. UFEU-a. U svakom slučaju, jedini tužbeni razlog koji je istaknut u prilog zahtjevu za poništenje odluke o odbijanju bio je neosnovan.
- 47 Ne dovodeći u pitanje, s jedne strane, je li, osobito uzimajući u obzir argumente tužitelja koji su sažeti u točki 45. ovog rješenja, zahtjev za poništenje odluke o odbijanju podnesen prekasno i, s druge strane, utječe li eventualno postupak pred Žalbenim vijećem na mogućnost osporavanja navedene odluke pred Općim sudom, potrebno je najprije provjeriti je li ta odluka akt koji se može pobijati u smislu članka 263. UFEU-a.
- 48 U tom pogledu prije svega valja podsjetiti da se prema sudskoj praksi sve odredbe koje su donijele institucije, tijela, uredi i agencije Unije čija je svrha proizvesti obvezujuće pravne učinke, neovisno o svojem obliku, smatraju aktima koji se mogu pobijati u smislu članka 263. UFEU-a (presuda od 31. ožujka 1971., Komisija/Vijeće, 22/70, EU:C:1971:32, t. 42.; vidjeti također presudu od 13. listopada 2011., Deutsche Post i Njemačka/Komisija, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, t. 36. i navedenu sudsku praksu).
- 49 Sud je više puta presudio da je tužba za poništenje protiv akta koji su donijeli institucija, tijelo, ured ili agencija Unije, koju podnosi fizička ili pravna osoba, moguća samo ako obvezujući pravni učinci tog akta utječu na interese tužitelja, mijenjajući na bitan način njegovu pravnu situaciju (presuda od 11. studenoga 1981., IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, t. 9.; vidjeti također presudu od 13. listopada 2011., Deutsche Post i Njemačka/Komisija, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, t. 37. i navedenu sudsku praksu). Ta se sudska praksa razvila u okviru tužbi koje su fizičke ili pravne osobe podnosile sudovima Unije protiv akata koji su tim osobama bili upućeni. Kada tužbu za poništenje podnosi nepovlašteni tužitelj protiv akta koji mu nije upućen, zahtjev prema kojem obvezujući pravni učinci pobijane mjere moraju biti takve naravi da utječu na interese tužitelja, mijenjajući na bitan način njegov pravni položaj, poklapa se s uvjetima iz članka 263. četvrtog stavka UFEU-a (presuda od 13. listopada 2011., Deutsche Post i Njemačka/Komisija, C-463/10 P i C-475/10 P, EU:C:2011:656, t. 38.).
- 50 Konačno, po analogiji valja istaknuti da je Sud presudio da odluka o nepokretanju postupka na temelju članka 106. stavka 3. UFEU-a ne predstavlja akt koji se može pobijati jer iz teksta navedenog stavka 3. i iz strukture svih odredbi tog članka proizlazi da Komisija nije bila dužna pokrenuti postupak. Pojedinci stoga ne mogu zahtijevati da institucija zauzme opredijeljeno stajalište. Sud je na temelju toga zaključio da se dopis kojim je Komisija obavijestila podnositelja pritužbe o svojoj namjeri da ne prihvati pritužbu ne može smatrati aktom koji proizvodi obvezujuće pravne učinke, tako da ne predstavlja akt koji se može pobijati, a da na to rješenje ne utječe činjenica da pojedinac, ako je to potrebno, može imati pravo podnijeti tužbu za poništenje protiv odluke koju Komisija uputi državi članici na temelju članka 106. stavka 3. UFEU-a, ako su ispunjeni uvjeti navedeni u članku 263. četvrtom stavku UFEU-a (vidjeti u tom smislu presudu od 22. veljače 2005., Komisija/max.mobil, C-141/02 P, EU:C:2005:98, t. 68. do 70.).
- 51 U ovom slučaju nije sporno da je tužitelj EIOPA-i uputio zahtjev podnesen na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010. Tom odredbom određen je mehanizam kojim se EIOPA suočava sa slučajevima u kojima nacionalna nadležna tijela u svojoj nadzornoj praksi povređuju pravo Unije. Stoga, u skladu sa stavkom 1. navedenog članka, „u slučaju da nadležno tijelo nije primijenilo akte iz članka 1 stavka 2. ili ih je primijenilo na način koji predstavlja kršenje prava Unije, uključujući regulatorne tehničke

standarde i provedbene tehničke standarde utvrđene u skladu s člancima 10. do 15., posebno ako nije osiguralo da neka od financijskih institucija ispunjava zahtjeve utvrđene u navedenim aktima, [EIOPA] postupa u skladu s ovlaštenjima iz stavaka 2., 3. i 6. ovog članka”.

- 52 Člankom 17. stavcima 2., 3. i 6. Uredbe br. 1094/2010 utvrđene su tri faze tog mehanizma. Konkretno, u članku 17. stavku 2. navedene uredbe određeno je da „[EIOPA] može istražiti navodno kršenje ili neprimjenu prava Unije, na zahtjev jednog ili više nadležnih tijela, Europskog parlamenta, Vijeća, Komisije ili odgovarajuće interesne skupine ili na vlastitu inicijativu, a nakon što je obavijestila dotično nadležno tijelo”.
- 53 Iz te odredbe i osobito iz upotrebe glagola „moći” stoga proizlazi da EIOPA raspolaže diskrecijskom ovlasti u vezi s pokretanjem istraga, kako kad joj je zahtjev podnio jedan od subjekata izričito navedenih u članku 17. stavku 2. Uredbe br. 1094/2010 tako i kad djeluje na vlastitu inicijativu (vidjeti po analogiji presudu od 9. rujna 2015., SV Capital/ABE, T-660/14, u žalbenom postupku, EU:T:2015:608, t. 47.).
- 54 Iz toga slijedi da, suprotno tvrdnjama tužitelja u kontekstu zahtjeva za utvrđenje propusta, EIOPA nema nikakvu obvezu postupiti u skladu s člankom 17. Uredbe br. 1094/2010.
- 55 Uostalom, to je tumačenje u skladu s ciljevima i zadaćama EIOPA-e kao i sa strukturom mehanizma koji je uveden člankom 17. Uredbe br. 1094/2010. Naime, u skladu s člankom 1. stavkom 6. te uredbe, cilj EIOPA-e je zaštititi javne interese dajući doprinos kratkoročnoj, srednjoročnoj i dugoročnoj stabilnosti i učinkovitosti financijskog sustava za gospodarstvo Unije, njene državljanke i poduzeća. Nadalje, iz uvodne izjave 26. navedene uredbe proizlazi da se mehanizmom uspostavljenim člankom 17. te iste uredbe nastoji osigurati cjelovitost, transparentnost, učinkovitost i uredno funkcioniranje financijskih tržišta, stabilnost financijskog sustava i neutralni uvjeti natjecanja za financijske institucije u Uniji. Osiguranje ispravne i cjelovite primjene prava Unije nužan je preduvjet. Drugim riječima i kao što je, osim toga, napomenula EIOPA, cilj navedenog mehanizma nije dodjeljivanje individualne zaštite ili naknade u sporovima između fizičke ili pravne osobe i nadležnog tijela na nacionalnoj razini.
- 56 S obzirom na te elemente, valja napomenuti da se podnošenjem zahtjeva, poput onog koji je u ovom slučaju podnio tužitelj, ne uspostavlja nikakav poseban pravni odnos između tužitelja i EIOPA-e i da je taj zahtjev ne može obvezati da provede istragu na temelju članka 17. stavka 2. Uredbe br. 1094/2010.
- 57 U tim okolnostima valja smatrati, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 50. ovog rješenja, da odluka o odbijanju ne proizvodi obvezujuće pravne učinke. Budući da tužitelj osobito nije mogao zahtijevati od EIOPA-e da pokrene istragu na temelju članka 17. stavka 2. Uredbe br. 1094/2010, odbijanje EIOPA-e da po službenoj dužnosti pokrene takav postupak ne može utjecati na njegove interese jer bi na bitan način promijenilo njegovu pravnu situaciju.
- 58 Prema tome, odluka o odbijanju ne može se kvalificirati kao akt koji se može pobijati.
- 59 Uzimajući u obzir prethodna razmatranja, zahtjev za poništenje odluke o odbijanju treba odbaciti kao očito nedopušten, a da nije potrebno ispitati argumente stranaka u pogledu poštovanja roka za podnošenje tužbe.

Zahtjev za poništenje odluke Žalbenog vijeća

- 60 U prilog zahtjevu za poništenje odluke Žalbenog vijeća, koji je dopušten zbog aktivne procesne legitimacije i poštovanja roka za podnošenje tužbe, tužitelj u biti ističe jedini tužbeni razlog koji se temelji na bitnoj povredi postupka jer je navedeno vijeće propustilo donijeti odluku o svim predmetima

spora. Navodeći da je njegova tužba pred tim vijećem zaista bila podnesena samo protiv dopisa EIOPA-e od 24. studenoga 2014., tužitelj smatra da ipak ostaje činjenica da je navedeno vijeće trebalo uzeti u obzir argumente koje je iznio u svojem dopisu od 18. lipnja 2014. kojim je tražio poništenje odluke o odbijanju i koji je bio priložen toj tužbi.

- 61 EIOPA u biti odgovara da je zahtjev za poništenje odluke Žalbenog vijeća nedopušten jer ta odluka nije akt koji se može pobijati u smislu članka 263. UFEU-a i da je, u svakom slučaju, jedini tužbeni razlog koji je istaknuo tužitelj bespredmetan.
- 62 Valja podsjetiti da je prema sudskoj praksi na Općem sudu da ocijeni opravdava li dobro sudovanje, u okolnostima ovog slučaja, odbijanje kao neosnovanih navoda tužitelja o osnovanosti odluke Žalbenog vijeća, bez odlučivanja o dopuštenosti ovog zahtjeva za poništenje (vidjeti u tom smislu presudu od 26. veljače 2002., Vijeće/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, t. 52.).
- 63 U ovom slučaju radi ekonomičnosti postupka valja iskoristiti tu mogućnost jer se jedinim tužbenim razlogom koji je istaknuo tužitelj, zbog razloga navedenih u nastavku, očito ne može dokazati da je odluka Žalbenog vijeća nezakonita.
- 64 Valja podsjetiti da, u skladu s člankom 60. stavkom 4. Uredbe br. 1094/2010, „[a]ko je žalba dopuštena, Žalbeno vijeće ispituje je li osnovana”. Na temelju članka 9. stavka 1. svojeg Poslovnika, Žalbeno vijeće ocjenjuje dopuštenost tužbe prije nego što ispita njezinu osnovanost, ako tuženik tvrdi da je tužba nedopuštena.
- 65 U ovom slučaju iz elemenata spisa proizlazi da je EIOPA pred Žalbenim vijećem podnijela odgovor na tužbu od 25. lipnja 2015. koji je bio ograničen na pitanja dopuštenosti. U tom je odgovoru zatražila da se tužba odbaci zbog nedopuštenosti.
- 66 Žalbeno vijeće svojom je odlukom kao nedopuštenu odbacilo tužbu koju je podnio tužitelj zato što u biti nije bila usmjerena na akt u njegovoj nadležnosti. Prema njegovom mišljenju, dopis EIOPA-e od 24. studenoga 2014. u biti predstavlja akt kojim se samo potvrđuje odluka o odbijanju. Vijeće je nadalje primijetilo da tužitelj nije podnio tužbu protiv odluke o odbijanju i da je, u svakom slučaju, s obzirom na to da je tužba podnesena 22. prosinca 2014., tužitelj nepravodobno osporio tu odluku.
- 67 Budući da je Žalbeno vijeće odbacilo tužbu zbog nedopuštenosti, suprotno tome, nije donijelo nikakvu odluku o osnovanosti tužbe koju je podnio tužitelj. Na taj je način postupilo u skladu s člankom 9. stavkom 1. svojeg Poslovnika, što tužitelj ni ne osporava.
- 68 Međutim, s jedne strane, treba utvrditi da tužitelj pred Općim sudom nije istaknuo nijedan razlog ni argument kojim se dovodi u sumnju osnovanost ocjene Žalbenog vijeća o dopuštenosti tužbe koja je pred njim podnesena.
- 69 Naime, jedinim tužbenim razlogom tužitelj u biti prigovara Žalbenom vijeću da je propustilo odlučiti o argumentima koje je to vijeće iznijelo u svojem dopisu od 18. lipnja 2014. Međutim, iz tog dopisa proizlazi da se tim argumentima nastojalo utvrditi da je IVASS povrijedio pravo Unije, čime bi se, prema mišljenju tužitelja, opravdalo pokretanje istrage na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010.
- 70 Iz toga slijedi da se jedini tužbeni razlog koji je istaknut u prilog ovom zahtjevu odnosi isključivo na ocjenu osnovanosti odbijanja da se pokrene istraga na temelju članka 17. Uredbe br. 1094/2010 koju, međutim, Žalbeno vijeće nije provelo.
- 71 Prema tome, jedini tužbeni razlog treba odbiti kao očito bespredmetan.

- 72 S druge strane, i u svakom slučaju, valja napomenuti da tužitelj u svojim pismenima priznaje „da je u tužbi koju je podnio 22. prosinca 2014. kao pobijanu odluku naveo samo [dopis EIOPA-e] od 24. studenoga 2014.“. Stoga treba smatrati da je tužitelj suglasan s činjenicom da je jedini cilj tužbe podnesene pred Žalbenim vijećem bio dopis EIOPA-e od 24. studenoga 2014. To se utvrđenje nameće i u pogledu sadržaja spisa te osobito teksta tužbe koju je tužitelj podnio pred Žalbenim vijećem, a koja jasno kao cilj definira „[dopis] EIOPA-e od 24. studenoga 2014. kojim se potvrđuje odluka [o odbijanju]“, kao i u pogledu podneska koji je tužitelj podnio pred Žalbenim vijećem i u skladu s kojim je zaključio da je navedeni dopis kojim se potvrđuje odluka o odbijanju protivan pravu Unije.
- 73 Nije sporno da je Žalbena vijeće tužbu podnesenu protiv dopisa EIOPA-e od 24. studenoga 2014. odlučilo odbaciti kao nedopuštenu. Na taj je način iscrpilo predmet spora koji se, kao što proizlazi iz prethodnih razmatranja, sastoji od zakonitosti samo tog dopisa.
- 74 Prema tome, tužitelj očito pogrešno tvrdi da je Žalbena vijeće donijelo samo djelomičnu odluku o predmetu spora time što je propustilo donijeti odluku o njegovom dopisu od 18. lipnja 2014.
- 75 Taj se zaključak nameće iako se tužiteljev dopis od 18. lipnja 2014. nalazi u prilogu podneska koji je podnio u svrhu postupka pred Žalbenim vijećem i iako je u tom podnesku tužitelj pojasnio da prilozi čine sastavni dio njegova obrazloženja. Naime, ne dovodeći u pitanje to je li Žalbena vijeće tijekom ocjene merituma tužbe bilo dužno donijeti odluku, osim o argumentima iznesenima u podnescima, i o argumentima koji se nalaze isključivo u prilogima navedenim podnescima, valja smatrati da činjenica da je navedeni dopis bio priložen tužiteljevom podnesku ne može izmijeniti predmet spora pred Žalbenim vijećem koji je bio jasno ograničen na dopis EIOPA-e od 24. studenoga 2014.
- 76 Osim toga, čak i pod pretpostavkom da tužitelj namjerava prigovoriti EIOPA-i da nije razmotrila njegov dopis od 18. lipnja 2014. kao tužbu podnesenu na temelju članka 60. Uredbe br. 1094/2010 ili da nije odlučila o tužbi podnesenoj tim dopisom, važno je još dodati da iz navedenog dopisa nikako ne proizlazi da je tužitelj Žalbenom vijeću namjeravao podnijeti takvu tužbu. U najboljem slučaju, taj je dopis, koji je bio upućen predsjedniku EIOPA-e i kojim su najavljeni tužiteljevi argumenti kojima se pokušava osporiti odluka o odbijanju, sadržavao zahtjev kojim se traži da predsjednik EIOPA-e poništi navedenu odluku i odluči pokrenuti istragu na temelju članka 17. iste uredbe.
- 77 Iz toga slijedi da jedini tužbeni razlog koji je istaknut u prilog zahtjevu za poništenje odluke Žalbenog vijeća treba odbiti kao očito bespredmetan i, u svakom slučaju, kao očito neosnovan.
- 78 Slijedom toga, navedeni zahtjev treba odbiti kao očito pravno neosnovan.

Zahtjev za naknadu štete

- 79 Tužitelj od Općeg suda traži da „utvrdi odgovornost [EIOPA-e]“ za štetu koju mu je uzrokovala zbog nedonošenja odluke i donošenja pobijanih odluka. Pozivajući se osobito na argumente iznesene u okviru zahtjeva za utvrđenje propusta i zahtjeva za poništenje, ističe da je EIOPA dovoljno ozbiljno povrijedila članke 17. i 60. Uredbe br. 1094/2010 i odredbe Treće direktive o neživotnom osiguranju čiji je cilj da joj dodjele prava. Te bi mu nezakonitosti uzrokovale imovinsku štetu zbog smanjenja prihoda za 59 % u razdoblju od 2013. do 2014. za police izdane u Italiji, zbog izgubljene zarade i zbog troškova povezanih sa sprječavanjem otvaranja podružnice u Italiji, ali i štetu ugledu ili imidžu. Što se tiče uzročno-posljedične veze, tužitelj smatra da je, iako je uzročna veza pokrenuta odlukom IVASS-a, EIOPA ipak bitno pridonijela održanju učinaka takve odluke.
- 80 EIOPA odgovara da je zahtjev za naknadu štete očito nedopušten i, podredno, očito neosnovan.

- 81 Valja podsjetiti da, u skladu s člankom 21. Statuta Suda Europske unije i člankom 76. točkom (d) Poslovnika, tužba mora, među ostalim, sadržavati naznaku predmeta spora i sažeti prikaz tužbenih razloga. Da bi se ispunili ti zahtjevi tužba za naknadu štete koju je navodno prouzročila neka institucija Unije mora sadržavati elemente na temelju kojih je moguće utvrditi ponašanje koje tužitelj prigovara instituciji, razloge zbog kojih smatra da postoji uzročna veza između ponašanja i štete koju je navodno pretrpio, kao i karakter i opseg te štete (presude od 18. rujna 1996., *Asia Motor France i dr./Komisija*, T-387/94, EU:T:1996:120, t. 106. i 107., i od 6. svibnja 1997., *Guérin automobiles/Komisija*, T-195/95, EU:T:1997:66, t. 20. i 21.). Nasuprot tome, zahtjev kojim se potražuje naknada neke neodređene štete nije dovoljno precizan i stoga se mora smatrati nedopuštenim (presuda od 2. prosinca 1971., *Zuckerfabrik Schöppenstedt/Vijeće*, 5/71, EU:C:1971:116, t. 9.).
- 82 Točno je da je moguće da tužitelj ne izračuna iznos štete koju smatra da je pretrpio, iako je jasno naveo elemente koji omogućavaju ocjenu njezine prirode i opsega, tako da je tuženik mogao osigurati svoju obranu. U tim okolnostima, nedostatak brojčanih podataka u tužbi ne utječe na prava obrane druge strane (rješenje od 22. srpnja 2005., *Polyelectrolyte Producers Group/Vijeće i Komisija*, T-376/04, EU:T:2005:297, t. 55.).
- 83 Međutim, u ovom je slučaju tužitelj samo nejasno uputio na navodnu imovinsku štetu koja obuhvaća smanjenje prihoda za 59 % za police izdane u Italiji, izgubljenu zaradu i troškove povezane sa sprječavanjem otvaranja podružnice u Italiji, ali i na štetu ugledu ili imidžu, a da ničim nije potkrijepio vlastite navode. Tužitelj time nije uspio pružiti dovoljno elemenata kako bi Općem sudu i EIOPA-i omogućio da ocijene prirodu i opseg pretrpljene štete.
- 84 Osim toga, tužitelj nije dovoljno izložio razloge zbog kojih smatra da postoji uzročna veza između ponašanja koje se predbacuje EIOPA-i i navodno pretrpljene štete. U biti je samo primijetio da je „[t]očno da uzročna veza koja je dovela do štete koju je [tužitelj] pretrpio pokrenuta odlukom IVASS-a, ali da je EIOPA, time što je propustila donijeti odluku ili time što je donijela odluke zahvaćene materijalnim nedostacima, bitno pridonijela održanju učinaka [navedene] odluke [...] i propustu da se donese mjera koja će ukloniti to ograničenje”. Međutim, treba smatrati da takvi nejasni i nepotkrijepljeni navodi ne zadovoljavaju zahtjeve navedene u točki 81. ovog rješenja.
- 85 U tim okolnostima zahtjev za naknadu štete treba odbaciti kao očito nedopušten.
- 86 S obzirom na sva prethodna razmatranja i osobito zaključke donesene u točkama 43., 59., 78. i 85. ovog rješenja, ovu tužbu valja odbaciti kao djelomično očito nedopuštenu i odbiti kao djelomično očito pravno neosnovanu.

Troškovi

- 87 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, svakoj stranci koja ne uspije u postupku nalaže se snošenje troškova, ako je postavljen takav zahtjev. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova postupka, sukladno zahtjevu EIOPA-e.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

rješava:

- 1. Tužba se odbija.**
- 2. Društvo Onix Asigurări SA će, osim vlastitih, snositi i troškove Europskog nadzornog tijela za osiguranje i strukovno mirovinsko osiguranje (EIOPA).**

U Luxembourg, 24. lipnja 2016.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
M. E. Martins Ribeiro